

نخستین کسی که مسجد کوفه را بنا کرد/ محل ضربت خوردن امام علی(ع)+عکس

به گزارش خبرگزاری فارس مسجد جامع کوفه، از مساجد بزرگ جهان اسلام است که نزد شیعیان، چهارمین مسجد مهم بعد از مسجدالحرام، مسجدالنبی و مسجدالاقصی و همچنین یکی از قدیمی‌ترین و مهم‌ترین آثار زیارتی شهر کوفه در عراق به شمار می‌آید.

به گزارش خبرنگار حج و زیارت خبرگزاری فارس، مسجد جامع کوفه، از مساجد بزرگ جهان اسلام است که نزد شیعیان، چهارمین مسجد مهم بعد از مسجدالحرام، مسجدالنبی و مسجدالاقصی و همچنین یکی از قدیمی‌ترین و مهم‌ترین آثار زیارتی شهر کوفه در عراق به شمار می‌آید.

بنابر برخی روایات، نخستین کسی که مسجد کوفه را طرح ریزی کرد و با وسعت زیادی آن را بنیان گذاشت، حضرت آدم(ع) بود و بعدها حضرت نوح(ع) پس از طوفان آن را تجدید بنا کرد.

این مسجد در طول تاریخ خود شاهد حضور بسیاری از انبیای الهی، پیامبر اسلام(ص)، حضرت امیرالمومنین(ع)، امام حسن(ع) و امام حسین(ع) و برخی از امامان بزرگوار بوده است.

در سال 36 هجری با حضور امیرالمومنین(ع) امام اول شیعیان در این مسجد، بر اهمیت و توجه به آن افزوده شد. امام علی(ع) بارها در این مسجد به نماز ایستاده، بر منبر آن خطبه‌ها خوانده، برخی از امور قضاوت و کشورداری خود را در آنجا انجام داده و نهایتاً در محراب این مسجد به شهادت رسیده است.

اصبغ بن نباته می‌گوید: امیرالمؤمنین(ع) در جمع مردم کوفه فرمود: «خداوند چیزی را به شما بخشیده که به کس دیگر نداده است، خداوند این نمازگاهتان را برتری ویژه‌ای بخشید. این (مسجد کوفه)، خانه آدم، جایگاه نوح، منزلگاه ادریس و مصلای ابراهیم خلیل و برادرش خضر و نمازگاه من است. مسجد شما یکی از چهار مسجدی است که خداوند آن را برای اهلیش برگزیده است. گویی آن را می‌بینم که فردای قیامت، با دو جامه سفید، وارد محشر می‌شود و کسانی را که در آن نماز خوانده‌اند، شفاعت می‌نماید و شفاعتش از جانب خدا رد نخواهد شد. در آینده حجر الاسود در آن نصب خواهد شد. زمانی می‌رسد که همین مسجد، نمازگاه مهدی(ع)، فرزندم و نمازگاه هر مؤمنی می‌شود. در روی زمین مؤمنی نیست مگر اینکه وارد شود و به آن دل ببندد. مبدا آن را ترک و مهجورش کنید. در آن نماز بخوانید و با آن نماز به خدا نزدیک شوید و حوائج خویش را از خدا بخواهید. اگر مردم به فضیلت این مسجد آگاه بودند از اکناف جهان به سوی آن می‌شتافتند، اگر چه به خریدن بر روی برف باشد».

در کتاب بحارالانوار با ذکر سند از امام صادق(ع) نقل شده است که مکه، حرم خداست، مدینه حرم محمد(ص) است و کوفه، حرم حضرت علی(ع) است، و حضرت علی(ع) از کوفه همان اندازه‌ای را حرم قرار داد که حضرت ابراهیم(ع) از مکه و حضرت محمد(ص) از مدینه حرم قرار دادند.

محل ضربت خوردن امام علی(ع)

همچنین منزل امام علی(ع) در نزدیکی مسجد کوفه قرار داشته است و ایشان هر روز برای اقامه نماز به این مسجد می‌رفتند. عبدالرحمن بن ملجم مرادی از گروه خوارج به همراه شیب بن بجره اشجعی که از همفکران وی بود، از سوی قطام بنت علقمه تحریک و تحریث شده بودند، بر همین اساس در سحرگاه شب نوزدهم ماه مبارک رمضان سال 40 قمری در مسجد اعظم کوفه کمین کرده و منتظر ورود امیرالمؤمنین(ع) شدند.

همچنین قطام، شخصی به نام وردان بن مجالد را که از افراد طایفه اش بود، به یاری آن دو نفر فرستاد. ابن ملجم مرادی هنگامی که امیرالمؤمنین(ع) سر بر سجده گذاشت، شمشیر زهرآگین خود را فرود آورد، در این هنگام حضرت علی(ع) در محراب مسجد افتاد و فرمود: «بسم الله و بالله و علی ملّة رسول الله فزت و ربّ الکعبه؛ سوگند به خدای کعبه که رستگار شدم».

امام علی(ع) در حالی که خون از سر و صورت شریفش جاری بود، فرمود: «هذا ما وعدنا الله و رسوله؛ این همان وعده‌ای است که خداوند متعال و رسولش به من داده‌اند»، در این زمان چون امام توان برگزاری نماز جماعت را نداشت، به امام حسن(ع) فرمود نماز را ادامه دهد و خود نشسته نماز را اقامه کرد.

امام علی(ع) دو روز پس از ضربت خوردن با شمشیر زهرآگین در بیست و یکم ماه مبارک رمضان به شهادت رسید. حضرت علی(ع) در واپسین لحظات زندگی نیز به فکر صلاح و سعادت مردم بود و به فرزندان و بستگان و تمام مسلمانان چنین وصیت فرمودند: شما را به پرهیزکاری سفارش می‌کنم و به اینکه کارهای خود را منظم کنید و اینکه همواره در فکر اصلاح بین مسلمانان باشید. نماز را بسیار گرمی بدارید که ستون دین شماست. یتیمان را فراموش نکنید، حقوق همسایگان را مراعات کنید. قرآن را برنامه عملی خود قرار دهید.